

презъ дъждовнитѣ дни, които идѣха. Една хубава и приятна перспектива, която, като всѣка мечта, рухна още първия день. Нѣмаше какво да се прави, ще се спи на поляната. И нощта ставаше по-тъмна и по-студена. Студениятъ северенъ вѣтъръ немилостиво брулѣше, проникваше свободно презъ тънкитѣ, извехтѣли шинели, които сжщо така временно замѣстяха обещанитѣ нови. Спасението бѣше само въ огньоветѣ. И тѣ скоро пламнаха, многобройни и голѣми. Широка и свѣтла зѣра затрептѣ срѣдъ мрака и задрѣмалитѣ гори. Около стълповетѣ димъ, изъ които високо припламваха и гаснѣха потоци искри — сновѣха тъмнитѣ фигури на войниците. За сънъ не можеше и да се мисли.

Нѣкои отъ нашитѣ другари не закѣснѣха съ обвинения и протести. Трѣбвало палатки, ето следъ тоя дългъ походъ, войниците, уморени и потни, ще легнатъ на студената земя и ще се разболѣятъ. Утре ние ще се намѣримъ безъ хора. Всичко това ми се виждаше пресилено и преувеличено. Че не бѣше леко, — това бѣше истина. Но войниците посрѣщаха това безъ оплакване. Отиваше се на война. Войната идѣше съ хиляди тегла и ужаси, хиляди невидени и непреживѣни случки. И всѣки чувствуваше особното желание да изпита, да преживѣе, да превъзмогне това, което е тѣй странно, ново и силно, което не